

SOČI.

Spesnil † Simon Gregorčič; prvič objavljena v »Dun. Zvonu«, 1. avgusta 1879.

Krasnà si, bistra hči planín,
brdkà v prirodni si lepôti,
ko ti prozôrnih globočin
nevihte temne srd ne moti, —
krasnà si, hči planín!
Tvoj tek je živ in je legák,
ko hod deklét s planíne,
in jasna si ko gorski zrak,
in glasna si, kot spev krepák
planínske je mladíne, —
krasnà si, hči planín!
Rad gledam ti v valóve bodre,
valóve te zeléno-modre:
temnà zelén planínskíh trav
in vedra višnjevost višáv
lepó se v njih je zlila;
na rosah sinjega nebá,
na rosah zélenih gorâ
lepôto to si pila, —
krasnà si, hči planín!
Ti meni si predraga znanka!
Ko z gorskih prišumiš dobráv,
od doma se mi zdiš poslanka,
nesočà mnog mi ljub pozdráv, —
Bog sprimi te tu sred planjav! . . .
Kakó glasno, ljubó šumljáš,
kakó čvrstó, krepkó skakljáš,
ko sred gorâ še pot imáš!
A ko pridêreš na ravníne,
zakaj te živa radost mine?
Kaj trudno lezeš in počasi,
zakaj so tožni tvoji glasi?
Težkó se ločiš od hribóv,
zibélke tvojega valóvja?
Mar veš, da tečeš tik grobóv,

grobóv slovenskega domóvja?
Obojno bol pač tu trpiš!
V tej bôli tožna in počásna,
ogrómna solza se mi zdiš,
a še kot solza — krásna!
Krasnà si, bistra hči planín,
brdkà v prírodni si lepôti,
ko ti prozornih globočin
nevihte divje srd ne moti!
Pa, oh, siróti tebi žuga
vihár grozán, vihár strašán;
prihrúmel z gorkega bo juğa,
divjál čez plodno bo raván,
ki tvoja jo napája struga —
gorjé, da daleč ni ta dan!
Nad tabo jasen bo oblök,
krog tebe pa svinčéna toča
in dež krváv in solz potók
in blisk in grom, — oh, bitva vroča!
Tod sékla bridka bodo jekla,
in ti mi boš krvava tekla:
kri naša te pojíla bo,
sovrážna te kalíla bo!
Takrát se spomni, bistra Soča,
kar gorko ti srcé naróča:
kar bode shranjenih vodá
v oblákih tvojega nebá,
kar vode v tvojih bo planínah,
kar bode v cvetnih je ravnínah,
tačas prodrvi vse na dan,
narásti, vzkípi v tok strašán!
Ne stiskaj v meje se bregóv,
srdíta čez branóve stopi
ter tujce, zemljelačne, vtôpi
na dno razpénjenih valóv!

